

LEKTIER FRA FÆNGSLET I LIBERTY

Ældste Jeffrey R. Holland

De Tolv Apostles Kvorum

CES-foredrag for unge voksne • 7. september 2008 • Brigham Young University

Mine højtelskede unge venner, det er spændende for søster Holland og for mig at være sammen med jer i aften via denne verdensomspændende satellitudsendelse. Det er altid spændende at være i Marriott Center. Jeg ville ønske, det var muligt for os at være sammen med jer, hvor I befinder jer, se jer personligt og kunne give jer hånden. Vi har endnu ikke fundet ud af en måde at gøre det på, men vi sender vores kærlighed og hilsener til jer alle, hvor end i verden I er. På trods af det enorme antal af vore globale tilhørere håber vi, at I hver især er i stand til at mærke den kærlighed, vi har til jer, og at I hver især kan få noget ud af vores budskab i aften, som I kan anvende i jeres egen tilværelse.

Profeten i fængslet i Liberty

En af de store velsignelser ved vore kaldelser som generalautoriteter er muligheden for at besøge Kirkens medlemmer forskellige steder rundt om i verden samt lære af beretninger, som vore medlemmer over hele kloden har oplevet. I den ånd ønsker jeg i aften over for jer at udtrykke nogle af de følelser, som kom til mig i forbindelse med en kirkeopgave, som jeg havde sidste forår, da jeg blev anmodet om at besøge Platte City Stav i det vestlige Missouri her i USA.

Platte City Stav i Missouri støder lige op til Liberty Stav i Missouri, som nu er et meget berømt sted i forbindelse med Kirkens historie, og som omfatter adskillige betydningsfulde kirkehistoriske steder, deriblandt fængslet, der ironisk nok hedder Liberty. I forbindelse med jeres studier af Kirkens historie kender I alle noget til den oplevelse, som profeten Joseph Smith og hans brødre havde, mens de sad indespærret i dette fængsel i løbet af vinteren 1838-1839. Det var en frygtelig vanskelig tid i vores historie, for Kirken generelt og især for profeten Joseph selv, der trak det hårdeste læs med forfølgelse i den periode. Jeg tør faktisk godt sige, at indtil Josephs martyrium 51/2 år senere var der ingen mere byrdefuld tid i hans liv end denne grusomme, ulovlige og uretfærdige indespærring i fængslet i Liberty.

Tiden tillader ikke en dybere drøftelse af de oplevelser, der førte hen til dette tidspunkt i Kirkens historie, men det er nok at sige, at problemer af forskellig art havde ophobet sig lige siden profeten Joseph fik en åbenbaring i juli 1831, der udpegede Missouri som det sted, der blev "helliget til indsamlingen af de hellige" og til at opbygge "byen Zion" (L&P 57:1, 2). I oktober 1838 syntes en total krig uundgåelig hos styrker mellem mormoner og ikke-mormoner i konfrontation mod hinanden over disse emner. Efter at være drevet ud af adskillige amter i den vestlige del af den stat og med den antagelse, at de var blevet indbudt til at drøfte måder at dæmpe den turbulente situation, der havde udviklet sig, nærmede fem kirkeledere sig, deriblandt profeten Joseph, som marcherede under parlamentærflag, lejren for militsen i Missouri nær den lille landsby Far West, som lå i Caldwell County.

Som det udartede sig, var parlamentærflaget betydningsløst, og kirkelederne blev straks lagt i lænker og bevogtet intenst. Morgenen efter denne arrestation blev yderligere to ledere, deriblandt profetens bror Hyrum, taget til fange, og dermed nåede man op på syv tilfangetagne.

Uretfærdighed udviklede sig hurtigt mod en mulig tragedie, da en "krigsret", indkaldt af officerer fra den milit, beordrede, at Joseph Smith og de seks andre fanger alle skulle føres til det offentlige torv i Far West og uden videre skydes. Til hans evige anerkendelse nægtede brigadegeneral Alexander Doniphan, en officer i staten Missouris militstyrker, dristigt og modigt at udføre den inhumane og uretfærdige ordre. Med et dristigt standpunkt, der kunne have ført til en krigsret mod ham selv, protesterede han til den øverstbefalende officer: "Det er koldblodigt mord. Jeg vil ikke adlyde din ordre ... Og hvis du henretter disse mænd, vil jeg holde dig ansvarlig for en jordisk domstol, må Gud hjælpe mig!"¹

Ved at vise et sådant mod og retskaffenhed reddede Doniphan ikke kun disse syv mænds liv, men han vandt for evigt de sidste dages helliges hengivenhed i alle generationer.

Deres henrettelse blev afværget, disse syv kirkeledere blev til fods ført fra Far West til Independence, dernæst fra Independence til Richmond. Parley P. Pratt blev som varetægtsfængslet ført til det nærliggende Daviess County til rettergang der, og de andre seks fanger, deriblandt Joseph og Hyrum, blev sendt til Liberty, amtets hovedsæde i det nærliggende Clay County, for at afvente rettergang der det kommende forår. De ankom til Liberty den 1. december 1838, netop som vinteren nærmede sig.

Fængslet, et af de få og så afgjort et af de mere uhyggelige af slagsen i det område, blev betragtet som "flugtsikkert", og det var det sikkert også. Det havde to etager. Den øverste eller stueetagen havde kun adgang til verden udenfor gennem en enkelt lille, tung dør. Midt på dette gulv var der en lem, hvorigennem fangerne blev sænket ned til underetagen eller fangehullet. Fængslets ydervægge bestod af rå, tilhuggede kalksten, der var 60 cm tykke, og en indervæg af 30 cm tykke egebjælker. Disse to vægge var adskilt af et 30 cm bredt hulrum fyldt med løse sten. Tilsammen udgjorde disse vægge en formidabel, praktisk talt uigennemtrængelig barriere på 1 meter og 20 cm.

I fangehullet var højden fra gulv til loft knap 180 cm, og eftersom nogle af mændene, bl.a. profeten, var højere end 180 cm, betød det, at når de stod op, befandt de sig konstant i en foroverbøjet stilling, og når de lå ned, var det for det meste på fængselsgulvets rå, nøgne sten, her og der dækket af en smule løse, beskidte strå eller hist og pist en snavset stråmåtte.

Den mad, fangerne fik, var grov og nogle gange fordærvet, så uappetitlig, at en af dem sagde, at de "ikke kunne spise den, før de blev drevet dertil af sult."² Hele fire gange fik de gift i maden, hvilket gjorde dem så voldsomt syge, at de i dagevis vekslede mellem at kaste op og være i en slags vildelse, uden egentlig at bryde sig om, om de var levende eller døde. I profeten Josephs breve talte han om fængslet som et "helvede omringet af djævløse ... hvor vi er tvunget til kun at høre gudsbespottende eder og være vidne til en skuelplads fyldt med blasfemi, drukkenskab, hykleri og udsvævelser af enhver art"³ ... "Vi har ... ikke tæpper nok til at holde os varme," sagde han, "og når vi laver bål, bliver vi indhyllet i en konstant røg."⁴ "Vores sjæl er blevet nedbøjet"⁵ og "mine nerver ryster af lang tids indespærring."⁶ "Pen eller tunge eller engle,"

skrev Joseph, kunne ikke dækkende beskrive "ondskaben af det helvede", som han led der.⁷ Og alt dette skete i det, der ifølge nogle beretninger, dengang blev betragtet som den koldeste vinter nogensinde i staten Missouri.

Det er ikke min hensigt at gøre dette til en tale om de sorger og trængsler, som disse mænd stod over for i Libertyfængslet, så lad mig vise nogle få billeder på skærmen og afslutte denne lille indledende del af mit budskab. Jeg lover, jeg har noget andet i tankerne, jeg vil sige.

Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek og arkiver

Her er et billede af fængslet, stort set som det så ud på det tidspunkt, hvor Joseph og brødrene var indespærret der.

Her er et billede taget nogle år senere, da ledere og historikere fra Kirken besøgte stedet. Jeg ved ikke, om fyren på taget forsøger at komme ind eller ud.

Her er et tværsnit af Kirkens rekonstruktion af fængslet, som nu kan ses ved vores besøgscenter på stedet. Læg mærke til arrangementet i to etager med et reb og en spand, det eneste forbindelsesled mellem fangehullet og etagen ovenover.

Og her er et portræt malet af Greg Olsen, der viser, hvordan Joseph kunne have skrevet nogle af de åbenbaringer, der kom under dette fangenskab.

Her er et maleri af Liz Lemon Swindle, der viser Joseph i bøn. Læg mærke til det fortvivlede, længselsfulde blik i Josephs ansigt.

Og dette er mit sidste billede, som fører mig til det *egentlige* budskab, jeg er kommet for at give i aften.

En oplevelse i fængselstempel

De fleste af os taler for det meste om bygningen i Liberty som et "fængsel" – og det var det bestemt også. Men ældste Brigham H. Roberts taler i optegnelsen over Kirkens historie om bygningen som et tempel eller mere nøjagtigt et "fængselstempel".⁸ Ældste Neal A. Maxwell anvendte den samme betegnelse i nogle af sine artikler.⁹ Selvfølgelig manglede det den renhed, skønhed, bekvemmelighed og renlighed, som findes i vore rigtige templer, vore indviede templer. Den tale og opførsel, som vagterne og de kriminelle, som kom der, havde, var alt andet end temPELLIGNENDE. Faktisk ville denne brutale og uretfærdige oplevelse i Liberty, som i sig selv var frihedsindskrænkende, få det til at synes som det stik modsatte af den

befriende, barmhjertige ånd i vore templer og i de ordinancer, der udføres i dem. Så i hvilken betydning kunne fængslet i Liberty kaldes et "tempel" – eller i det mindste et slags tempel – i udviklingen af Joseph Smith personligt og i hans rolle som profet? Og hvad fortæller en sådan benævnelse os om Guds kærlighed og lære, herunder hvor og hvornår den kærlighed og denne lære bliver tilkendegivet?

Når vi tænker på det, slår det os så, at åndelige oplevelser, åbenbaringsoplevelser, hellige oplevelser kan komme til enhver af os i alle vore mangeartede og forskellige stadier og omstændigheder i vores liv, hvis vi ønsker det, hvis vi holder ud og fortsat beder, og hvis vi bevarer en stærk tro i vore vanskeligheder? Vi elsker og værdsætter vore indviede templer og de afgørende, ophøjende ordinancer, som udføres der. Vi takker himlen og de præsiderende brødre for, at der bygges flere og flere af dem og giver flere og flere af os bedre adgang til dem. De er virkelig de allerhellegste bygninger i Guds rige, hvor vi alle bør tage til så værdige og så ofte som muligt.

Men denne aftens budskab er, at når I er nødt til det, kan I have hellige, åbenbarende, dybt belærende oplevelser med Herren i en *hvilken som helst* situation, I befinder jer i. Faktisk vil jeg endda sige en lille smule mere kraftfuldt: I kan have hellige, åbenbarende, dybt belærende oplevelser med Herren *i den mest ulykkelige tid i jeres liv* – i den værste situation, mens I udholder de mest smertefulde uretfærdigheder, når I står over for de mest uoverstigelige forhindringer og den værste modstand, I nogensinde har mødt.

Lad os nu tale om disse udtalelser et øjeblik. Vi skal alle, på den ene eller den anden måde, store eller små, dramatisk eller tilfældigt, tilbringe lidt tid i Libertyfængslet – åndeligt talt. Vi skal stå over for ting, som vi ikke ønsker at stå over for af årsager, som måske ikke har været vores egen skyld. Vi kan oven i købet komme til at stå over for omstændigheder af årsager, som var absolut rigtige og i orden, årsager som kom, *fordi* vi prøvede at holde Herrens befalinger. Vi kan stå over for forfølgelse, vi skal måske udholde hjertesorg og adskillelse fra vore kære, vi kan være sultne, kolde og fortvivlede. Ja, før vores liv er slut, får vi alle en lille smagsprøve på det, som profeterne ofte stod over for i deres tilværelse. Men læren fra vinteren 1838-1839 lærer os, at *alle* oplevelser kan blive en *forløsende* oplevelse, hvis vi bevarer vore bånd til vor Fader i himlen i denne

vanskelighed. Disse vanskelige lektier fortæller os, at menneskets yderste nød er Guds mulighed, og hvis vi vil være ydmyge og trofaste, hvis vi vil være troende og ikke forbande Gud for vore problemer, kan han vende de uretfærdige, umenneskelige og svækkende fængsler i vores liv til templer – eller i det mindste til omstændigheder, der kan bibringe trøst og åbenbaring, guddommeligt samvær og fred.

Lad mig sige en smule mere om dette. Jeg har lige sagt, at vi *kan* komme ud for svære tider. Præsident Joseph Fielding Smith, profeten Josephs grandnevø og barnebarn til den indespærrede Hyrum, sagde noget endnu stærkere end det, da han indviede besøgscenteret for Libertyfængslet i 1963. Idet han hentydede til den historie, vi har gennemgået i aften, og når vi ser på det tidspunkt, hvor hans farfar og grandonkel blev så uretfærdigt tilbageholdt, sagde han, at måske *skal* sådanne ting ske – ikke blot kan ske, måske skal de ske. Han sagde: "Når jeg har læst historien fra disse dage, de dage, der gik forud, og dage, der fulgte, er jeg nået frem til den konklusion, at de genvordigheder, den forfølgelse og den næsten samstemmende modstand mod Kirken på det tidspunkt var *nødvendig*. Under alle omstændigheder blev de skolelærere for vores folk. De hjalp dem med at gøre dem stærke."¹⁰

Lektier fra fængslet i Liberty

Nuvel, uden at forsøge at afgøre, hvilke af den slags oplevelser i vores liv, der er "obligatoriske", og hvilke der er "frivillige", men stadig til vores eget bedste, må jeg da angive blot nogle få af de lektier, der blev lært i Liberty – de oplevelser, som var "skolelærere" for Joseph og kan være det for os, oplevelser, som bidrager så meget til vores uddannelse i jordelivet og vores ophøjelse i evigheden.

Ved udvælgelsen af disse lektier, bemærker jeg endnu en slags velsignelse, som var resultatet af den modstand. For at udtrykke den pointe, som jeg nu prøver at give i mit budskab til jer, har jeg trukket direkte på de åbenbarede ord, der kom fra Joseph Smiths læber i denne sorgfulde periode, ord vi nu har godkendt som hellig skrift i Lære og Pagter. Jeg tænker, at vi ikke skal regne med at have yndlingsskriftsteder, og jeg har nok af dem, så I ikke vil være i stand til at fastlåse mig på et eller to, men en hvilken som helst liste over mine yndlingsskriftsteder ville inkludere dem, der er skrevet i Libertyfængslets mørke.

Så det, vi umiddelbart lærer, er, at Gud ikke kun underviste Joseph Smith under de forhold i fængslet, men han underviste os *alle*, i alle efterfølgende generationer. Hvilken gave fra skriften! Og sikken en høj pris, der blev betalt for det! Men hvor tomt ville vores liv som sidste dages hellige ikke være, hvis vi ikke havde afsnit 121, 122 og 123 i Lære og Pagter. Hvis I ikke har læst dem for nylig, beder jeg jer om at læse dem i aften eller senest i morgen – ikke senere. Det er jeres hjemmeopgave, og jeg vil tjekke jer! De udgør i alt blot seks siders tekst, men de seks sider vil røre jeres hjerte med deres skønhed og kraft. Og de vil minde jer om, at "Gud har så gådefuld en vis at gøre under på."¹¹ I hvert fald vendte han afgjort modgang til en velsignelse ved at give os disse hellige skrivelser og overvejelser, så rene, ædle og kristne i både tone og indhold, og dog er de fremkommet under så urene, gemene og ukristne forhold.

1. Alle møder prøvelser

Og nu til tre lektier fra fængslet i Liberty. Må jeg foreslå, at den første af disse ligger i det, jeg allerede har sagt – at der bliver kaldt på alle, deriblandt (og måske især) de retskafne, til at møde prøvelser. Når det sker, kan vi sommetider frygte, at Gud har svigtet os, og vi bliver ladet tilbage, i det mindste et stykke tid, for at spekulere på, om vore problemer nogensinde får en ende. Som enkeltpersoner, som familie, som samfund og som lande har alle sandsynligvis haft eller vil få lejlighed til at føle, sådan som Joseph Smith gjorde, da han spurgte, hvorfor en sådan sorg skulle komme, og hvor længe dens mørke og skade ville vare ved. Vi identificerer os med ham, når han fra indespærringens og fortvivlelsens dyb råber: »O Gud, hvor er du? ... Hvor længe skal din hånd holdes tilbage ...? Ja, o Herre, hvor længe skal [dit folk] lide ... førend ... dit indre bliver bevæget af medfølelse med dem?» (L&P 121:1-3).

Det er et smertefuldt, personligt råb – et råb fra hjertet, en åndelig ensomhed, som vi alle kan få lov til at føle på et tidspunkt i vores liv.

Måske har I allerede haft sådanne øjeblikke, skønt I er unge. Hvis det er tilfældet, håber jeg ikke I har haft for mange. Men når som helst disse øjeblikke i yderste nød kommer, må vi *ikke* bukke under for frygten for, at Gud har forladt os, eller at han ikke hører vore bønner. Han *hører* os. Han *ser* os. Han *elsker* os. Når vi er i frygtelige omstændigheder og

ønsker at råbe: "Hvor er du?" er det bydende nødvendigt, at vi husker, at han er lige dér med os – hvor han altid har været! Vi må fortsat tro, fortsat have tro, fortsat bede og bønfalde himlen, selv når vi for en tid føler, at vore bønner ikke bliver hørt, og at Gud på en eller anden måde er gået væk. Han *er* der. Vore bønner *bliver* hørt. Og når vi græder, græder han og englenerne med os.

Når ensomme, kolde og vanskelige tider kommer, er vi nødt til at holde ud, vi er nødt til at fortsætte, vi er nødt til at holde fast. Det var Frelserens budskab i lignelsen om den vedholdende enke (se Luk 18:1-8; se også Luk 11:5-10). Bliv ved med at banke på den dør. Bliv ved med at bønfalde. Mens I gør det, vid da, at Gud hører jeres råb og kender jeres kval. Han er jeres Fader, og I er hans børn.

Når det, der skal være, har været, og når de lektier, der skal læres, er blevet lært, vil det være for os, som det var for profeten Joseph. Netop på det tidspunkt, hvor han følte sig mest alene og langt væk fra himlens øre, var netop det tidspunkt, hvor han modtog Åndens vidunderlige hjælp og vidunderlige, herlige svar, som kom fra hans Fader i himlen. I dette dystre fangehul og i denne nedslående tid kom Guds røst og sagde:

»Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik,

og så skal Gud, hvis du udholder dem vel, ophøje dig i det høje; du skal sejre over alle dine fjender« (L&P 121:7-8).

Selv om tilsyneladende uretfærdige omstændigheder kan hobe sig op omkring os, og selv om uvenlige og ufortjente ting bliver gjort mod os – måske af dem, vi anser som fjender, men i nogle tilfælde også af dem, vi troede, var venner – så er *Gud* ikke desto mindre *med os* igennem det hele. Det er derfor, vi i aften fik vores vidunderlige kor til at synge Sarah Adams' traditionelle, gamle kristne salme "Nærmere, Gud, til dig" med det sjældent sungne 4. vers, som de sang så smukt:

Her er, med Himlens håb,
Betel for mig:
Stenen i *tårers dåb*
salver jeg dig.¹²

Vi er ikke alene i vore små fængsler her. Når vi lider, kan vi reelt være nærmere Gud, end vi nogensinde

har været i hele vores liv. *Den* kundskab kan vende enhver sådan situation til noget tempelligende.

Med hensyn til vores jordiske rejse har Herren lovet: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer“ (L&P 84:88). Det er en evigtvarende erklæring af Guds kærlighed og omsorg for os, herunder – eller måske især – i vanskelige tider.

2. Selv de værdige vil lide

For det andet er vi nødt til at indse, at blot fordi der sker vanskelige ting – sommetider urimelige og tilsyneladende uretfærdige ting – betyder det ikke, at vi ikke er retskafne, eller at vi er uværdige til velsigelser, eller at Gud er skuffet over os. Selvfølgelig medfører syndighed lidelse, og det eneste svar på den adfærd er omvendelse. Men nogle gange rammer lidelse også de retskafne. I husker nok, at fra dybet i Libertyfængslet, da Joseph blev mindet om, at han i sandhed var blevet ”kaste[t] ... ud i vanskeligheder”, havde gennemgået modgang og var blevet anklaget falsk, var blevet revet bort fra sin familie og kastet i et fangenhul og i hænderne på mordere, skulle han ikke desto mindre huske, at *det samme skete for verdens Frelser*, og fordi han sejrede, vil vi også sejre (se L&P 122:4-7). Ved at give os denne nøgterne påmindelse om, hvad Frelseren gennemgik, står der i åbningen fra fængslet i Liberty: ”Menneskesønnen er steget ned under dem alle. Er du større end han?” (L&P 122:8).

Nej. Joseph var ikke større end Frelseren, og det er vi heller ikke. Og når vi lover at følge Frelseren, at gå i hans fodspor og være hans disciple, lover vi at gå derhen, hvor denne guddommelige sti leder os. Og frelsens sti er altid på den ene eller den anden måde gået gennem Getsemane. Så hvis Frelseren stod over for sådanne uretfærdigheder og modgang, sådanne forfølgelser, uretfærdighed og lidelse, kan vi ikke forvente, at vi ikke skal stå over for noget af det, hvis vi stadig har til hensigt at kalde os hans sande disciple og trofaste følgesvende. Og det understreger afgjort det faktum, at de retskafne – i Frelserens tilfælde indbegrebet af retfærdighed – kan være fuldstændige værdige for Gud og stadig lide.

Faktisk burde det være et spørgsmål om stor lærdomsmæssig trøst for os, at Jesus under sin forsoning oplevede al den hjertesorg og kval, alle de skuffelser og uretfærdigheder, som hele den menneskelige

familie har oplevet og vil opleve fra Adam og Eva og indtil verdens ende, for at vi ikke skulle stå over for dem i lige så alvorlig eller dyb grad. Uanset hvor tung vores byrde måtte være, ville den være meget tungere, hvis Frelseren ikke var gået den vej forud for os og havde båret den byrde med os og for os.

Meget tidligt i profeten Josephs virke underviste Frelseren ham i denne lære. Efter at have talt om lidelser, der føles så heftige og så tunge at bære, sagde Jesus: ”Jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de [og det betyder jer og mig og enhver] ikke skal lide, hvis de vil omvende sig” (L&P 19:16). I vore smertens og prøvelsens øjeblikke, tænker jeg, at vi ville skælve ved tanken om, at det kunne være værre, men svaret på det er helt klart, at det *kunne* blive værre, og det *vil* blive værre. Kun gennem vores tro og omvendelse og lydighed mod evangeliet, som tilvejebragte den hellige forsoning, afholdes det fra at *blive* værre.

Ydermere ser vi, at ikke kun Frelseren har lidt, i hans tilfælde fuldstændig uskyldigt, men det har de fleste af profeterne og andre store mænd og kvinder i skrifterne. Nævn en profet fra Det Gamle Testamente eller Mormons Bog, nævn en apostel fra Det Nye Testamente, nævn i det hele taget alle ledere i alle uddelinger, deriblandt vores egen, og I vil nævne en, der havde vanskeligheder.

Hvad er min pointe? Hvis I har en dårlig dag, har I masser af selskab – rigtig godt selskab. Det bedste selskab, der nogensinde har eksisteret.

Nu må I ikke misforstå mig. Vi skal ikke opsøge sorg. Vi behøver ikke at stræbe efter at blive martyrer. Vanskeligheder har det med at finde os, selv uden at vi søger dem. Men når det er tydeligt, at et lille stykke tid i Libertyfængslet venter forude (åndelig talt), så husk disse første to sandheder, som Joseph blev belært om i det fængselstempel. For det første, så har Gud *ikke* glemt jer, og for det andet har Frelseren været der, hvor I har været, hvilket giver ham mulighed for at sørge for jeres udfrielse og jeres trøst.

Som profeten Esajas skrev: Herren har ”i [sine] hænder ... tegnet dig,” permanent skrevet lige der i arvævet med romerske nagler som skriveredskab. Ved at have betalt denne pris gennem lidelse, som Faderen og Sønnen har betalt for jer, vil de aldrig glemme eller svigte jer i jeres lidelse (se Es 49:14-16; se også 1 Ne 21:14-16). De har planlagt, forberedt og garanteret jer sejr, hvis I ønsker det, så vær troende og

”udhold det vel” (L&P 121:8). I sidste ende ”skal [det] være til gavn for dig” (L&P 122:7), og I vil se ”et evigtvarende rige” tilflyde jer for evigt og altid ”uden tvang” (L&P 121:46).

3. Forbliv rolig, tålmodig, næstekærlig og tilgivende

For det tredje og sidste i aften, må jeg så minde os alle om, at midt i disse vanskelige følelser, når man retfærdigvis kunne være vred eller reaktionær eller hævngherrig og ønske at gå tilbage til øje for øje og tand for tand, minder Herren os om fra Libertys fængselstempel, at ”præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan beherskes eller anvendes uden [eller ’bortset fra’] at det sker efter retfærdighedens principper” (L&P 121:36). Derfor, selv når vi står over for sådanne nedslående omstændigheder i vores liv, og der er noget i os, der ønsker at slå ud mod Gud eller mennesker eller venner og fjender, må vi huske, at ”ingen magt eller indflydelse *kan* eller *bør* fastholdes [uden] at det sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed ... uden hykleri og uden svig” (L&P 121:41-42; fremhævelse tilføjet).

Det har altid været et vidunderligt vidnesbyrd for mig om profeten Josephs storhed og alle vore profeters storhed, deriblandt og især verdens Frelser i hans herlighed, at de midt i en sådan kval og vanskelighed kunne forblive rolige og tålmodige, næstekærlige og tilgivende – at de endda kunne tale på denne måde, ja endsiges leve på denne måde. Men det kunne de, og det gjorde de. De huskede deres pagter, de disciplinerede sig selv, og de vidste, at vi til alle tider må efterleve evangeliet, ikke kun når det er bekvemt, og ikke kun når det går godt. Faktisk vidste de, at den virkelige prøve på vores tro og vores kristne disciplinærighed er, når det *ikke* går glat. Det er der, vi kan se, hvilket stof vi er lavet af, og hvor fast vores forpligtelse over for evangeliet virkelig er.

Naturligvis er det klassiske eksempel på det, at i de mest smertefulde timer på korset kunne Frelseren sige: ”Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør” (Luk 23:34). Det er en vanskelig ting at bede om, når vi er i smerte. Det er en vanskelig ting at gøre, når vi er blevet krænket eller er trætte eller meget stressede eller lider uskyldigt. Men det er dér, den kristne adfærd kan betyde mest. Husk, at ”himmelens kræfter ikke kan beherskes eller anvendes uden

[bortset fra] at det sker efter retfærdighedens principper.” Og har vi brug for, at himlens kræfter er med os på sådanne tidspunkter! Som Joseph lærte i fængselstempelen, må vi selv i kval og sorg ”[lade vort] indre være fyldt af næstekærlighed til alle mennesker ... da [og først da] skal [vor] selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed, og ... Helligånden skal være[vor] stadige ledsager” (L&P 121:45-46).

At forblive tro mod vore kristne principper er den eneste måde, hvorpå guddommeligt påvirkning kan hjælpe os. Ånden har en nærmest umulig opgave med at nå ind til et hjerte, der er fyldt med had, vrede, hævn eller selvmedlidenhed. De er alle modsætninger til Herrens Ånd. På den anden side finder Ånden øjeblikkelig adgang til et hjerte, der stræber efter at være næstekærligt og tilgivende, langmodigt og venligt – principper for sand disciplinærighed. Sikke et vidnesbyrd, at evangeliske principper gælder til alle tider og i alle situationer, og hvis vi stræber efter at forblive trofaste, kan sejren ved et kristent liv aldrig blive overvundet, uanset hvor grumme omstændighederne måtte være. Hvor jeg dog elsker det majestætiske ved denne elegante, celestiale lære, ironisk nok kom under en så foragtelig tid og omstændighed.

Gør alt med glæde

Som en afslutning på lektierne lært i Libertyfængslet, henviser jeg til det sidste vers i det sidste afsnit af de tre, vi har henvist til i aften. I denne sidste udtalelse fra oplevelsen i Libertyfængslet siger Herren gennem sin profet, Joseph Smith, til os: ”Lad os derfor, inderligt elskede brødre [og søstre, når vi selv er i de vanskeligste tider], *med glæde* gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret” (L&P 123: 17; fremhævelse tilføjet).

Hvilken ufattelig, optimistisk og troende afsluttende udtalelse at udsende fra fængselstempelen! Da Joseph skrev disse linjer, vidste han ikke, hvornår han ville blive løsladt, eller om han nogensinde ville blive løsladt. Alt tydede på, at hans fjender stadig planlagde at tage hans liv. Ydermere var hans hustru og børn alene, bange, ofte sultne og spekulerede på, hvordan de mon skulle klare sig selv uden deres ægtemand og far. Også de hellige var hjemløse og uden deres profet. De var ved at forlade Missouri, på vej mod Illinois, men hvem vidste, hvilke tragedier der ventede dem der? Det var bestemt, for at gentage det, den mest trøstesløse og mørke tidsperiode.

Dog siger Joseph i disse kolde, ensomme timer, lad os gøre alt, hvad vi kan, *og gøre det med glæde*. Og så kan vi berettiget vende os til Herren, vente på hans barmhjertighed og se hans arm blive åbenbaret på vore vegne.

Hvilken storslået indstilling at fastholde i gode eller dårlige tider, i sorg eller i glæde!

Velsignelse og vidnesbyrd

Mine kære unge venner, som en del af mit afsluttende vidnesbyrd til jer i aften, ønsker jeg at give jer en velsignelse. For mig synes det, at når vore apostolske vidner drager ud i verden, har vi to muligheder, ja faktisk forpligtelser. Den ene er at vidne og bære vidnesbyrd, som jeg har forsøgt at gøre og vil afslutte med. Den anden er at velsigne – som de fordums apostle gjorde, da Frelseren opfordrede dem til at gøre, som han havde gjort, bortset fra, at det skulle være i hele verden.

Så for alle, der er til stede i aften – her i dette store auditorium eller andre steder, institutbygninger, stavscentre over hele verden – jeg velsigner hver eneste af jer, hver enkelt af jer i jeres personlige situation, som om mine hænder lå på jeres hoved. Jeg tilbyder jer det lige så ærligt, som jeg tilbyder mit vidnesbyrd. Jeg velsigner jer i Herrens navn, at Gud elsker jer, hører jeres bønner, er ved jeres side og aldrig forlader jer.

Jeg velsigner brødrene, at I – at vi – må være værdige til det præstedømme, vi bærer, at vi må leve som de disciple, vi er kaldet til at være, i denne store orden, det hellige præstedømme, efter Guds Søns orden. Jeg velsigner jer, at vi virkelig må blive som Mesteren – at vi må tænke mere, som han tænker, at vi må tale mere, som han taler, og at vi må gøre mere af det, han gjorde. Jeg velsigner jer brødre, når I stræber efter at være trofaste, at I må have alle præstedømmets velsignelser, hvoraf mange er blevet omtalt her i aften fra netop disse afsnit i Lære og Pagter.

Jeg velsigner søstrene i denne forsamling og de, som hører min røst. Jeg ønsker, at I ved, hvor meget vi værdsætter jer, hvor meget Gud værdsætter jer, og hvor stor en del af troens banner, der er blevet løftet af denne kirkes søstre lige fra begyndelsen. I hver eneste generation, synes det, fra tidernes begyndelse og helt ned til denne dag og fremover, at det så ofte har været kvinderne i vores liv – vore bedstemødre, vore mødre, vore hustruer, vore døtre, vore søstre,

vore børnebørn – som har løftet troens fakkelt og banneret fra en smuk levevis, og som har båret evangeliets principper, hvor det end måtte føre dem, i alle prøvelser og til deres personlige modstykke til Libertyfængslet og vanskelige tider. Søstre, vi elsker jer og ærer jer og velsigner jer. Vi beder til, at alle jeres hjertes retfærdige ønsker i aften og for evigt må blive lagt på jeres hoved, og at I må gå fra denne forsamling med denne forståelse og viden solidt plantet i jeres hjerte, hvor meget Gud og himlen og denne kirkes præsiderende brødre elsker jer og ærer jer.

Jeg roser jer, denne kirkes unge voksne i denne store CES-forsamling, og siger, at fremtiden er i jeres hænder. Vi fra min generation må i en meget nær fremtid videregive stafetten til jer. Må Gud velsigne jer til at møde disse tider med den tapperhed, ærlighed og integritet, som vi har talt om i aften.

Afsluttende vidner jeg om, at Faderen og Sønnen lever. Og jeg vidner om, at de er nær, måske allernærmest med Helligånden, når vi oplever vanskelige tider. Jeg vidner om (og som vores afsluttende musiknummer, "My Kindness Shall Not Depart from Thee", hvor profeten Esajas citeres, også vidner om), at himlens godhed *aldrig* vil forlade os, uanset hvad der sker (se 3 Ne 22:7-10; se også Es 54:7-10). Jeg vidner om, at dårlige dage får en ende, at tro altid sejrer, og at himlens løfter altid bliver holdt. Jeg vidner om, at Gud er vor Fader, at Jesus er Kristus, at dette er det sande og levende evangelium – som findes i denne den sande og levende kirke. Jeg vidner om, at præsident Thomas S. Monson er Guds profet, vores profet i denne time og på denne dag. Jeg elsker ham og opretholder ham, som jeg ved, at I gør. Med ordene fra oplevelsen i fængselstempleet i Liberty, mine unge venner: "Fortsæt derfor på din vej ... Frygt ... ikke ... Gud vil være med dig for evigt og altid" (L&P 122:9). I Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. I *History of the Church*, 3:190-191.
2. Alexander McRae, i *A Comprehensive History of the Church*, 1:521.
3. *History of the Church*, 3:290.
4. Brev til Isaac Galland, 22. mar.1839, i *Personal Writings of Joseph Smith*, red. udg., saml. Dean C. Jessee, 2002, s. 456.

5. Brev til Kirken i Caldwell County, 16. dec. 1838; "Communications", *Times and Seasons*, apr. 1840, s. 85.
6. Brev til Emma Smith, 21. mar. 1839, i *Personal Writings*, s. 449.
7. Brev til Emma Smith, 4. apr. 1839, i *Personal Writings*, s. 463, 464.
8. Se *Comprehensive History*, 1:521 kapiteloverskrift; se også s. 526.
9. Se fx "A Choice Seer", *Ensign*, aug. 1986, s. 12.
10. "Text of Address by Pres. Smith at Liberty Jail Rites", *Church News*, 21. sep. 1963, s. 14; fremhævelse tilføjet.
11. "Gud har så gådefuld en vis", *Sange*, nr. 145.
12. *Salmer og sange*, nr. 53; fremhævelse tilføjet.